

Odbiornik radiowy Kankan

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1967

Miejsce powstania:
Dzierżoniów, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 175 mm, sze.: 430 mm, gł.: 150 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1359/V/299

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fale radiowe,
komunikacja, muzyka, nagłośnienie,
odtworzenie dźwięku, prąd, PRL, propaganda,
przemysł, radio, sprzęt RTV, wzornictwo
polskie

Odbiornik radiowy Kankan był produkowany przez Zakłady Radiowe Diora w latach 1966-1969. To czterolampowa superheterodyna zaopatrzona w dwie diody germanowe. W montażu urządzenia, jako chassis, wykorzystano płytkę drukowaną, do której przytwierdzano podzespoły elektroniczne. Było to wówczas stosunkowo nowe rozwiązanie, wprowadzone w Diorze na początku lat 60. XX wieku. Kankan został przystosowany do odbioru fal w zakresie: UKF, krótkim, średnim i długim. Posiada przytwierdzony do płytki, szerokopasmowy głośnik magnetoelektryczny Tonsil typ GD 14,5-9,5, a także antenę ferrytową. W tylnym panelu znajdują się gniazda do podłączenia: anteny zewnętrznej, uziemienia, magnetofonu, gramofonu a także dodatkowego głośnika. Jest to radio stacjonarne zasilane prądem zmiennym. Kankan ma podłużny kształt, jest też nieznacznie spłaszczony. Obudowę z lakierowanej sklejk drewnianej wykonali Spółdzielcze Zakłady Wyrobów Drzewnych Technodrzew z Dzierżoniowa. Panele dolny, górny i tylny mają prostokątny kształt. Boczne, zbliżone do kwadratu, mają dwa trójkątne ścięcia przy górnym i dolnym wierzchołku przedniej krawędzi. Pomiędzy nimi znajduje się krótki odcinek pierwotnej krawędzi ścianki. Taki przekrój został dostosowany do sposobu wyprofilowania panelu frontowego, nieznacznie cofniętego w głąb obudowy. Panel podzielono na trzy prostokątne powierzchnie z tworzywa sztucznego: górna i dolna w kolorze czarnym, środkowa w kolorze mleczno-szarym z beżowo-szarym rantem. Części dolna i środkowa są podobnej szerokości, górna jest trzykrotnie od nich szersza. Górną i dolną część panelu umieszczono pod kątem. W części górnej, po lewej umieszczona została maskownica głośnika, po prawej skala. W środkowej części znajdują się nazwa odbiornika i trzy potencjometry: pokrętło włącznika i regulacji siły głosu, przełącznik zakresów, pokrętło strojenia. W dolnej części po lewej stronie mieści się kratownica wentylacyjna. Całość utrzymana jest w minimalistycznej estetyce, typowej dla państw komunistycznych. Jej elementem charakterystycznym jest korzystanie z geometrycznych kształtów i wzorów, co oddaje kanciasty krój pisma w zapisie nazw i cyfr urządzenia. Realizację tej estetyki osiągnęto również poprzez łączenie przeciwstawnych materiałów, takich jak błyszczący metal, jednobarwne tworzywo sztuczne czy drewno o organicznych wzorach słojów. Odbiornik Kankan produkowano także w dwóch innych niż opisany wariantach. W modelu Kankan II (powstałym w latach 1967-1968) zastosowano trzy lampy elektronowe i pozbawiono go możliwości odbioru fal w zakresie UKF. W Kankanie 3 (z 1968 roku) prostopadłościenną obudowę w całości wykonano z drewna, a płaski panel frontowy z czarnego tworzywa sztucznego; głośnik zamontowano bezpośrednio w obudowie. Bliźniaczym modelem kankana jest radioodbiornik Sarabanda, różniący się od niego jedynie bakelitową obudową. Opracowanie: Filip Wróblewski